

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 975/2021
16.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Крстић, адвокат из ..., против туженог Клиничког центра Србије, Београд, ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3374/20 од 20.11.2020. године, у седници већа одржаној 16.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3374/20 од 20.11.2020. године, у делу става првог изреке, у погледу датума преображаја радног односа, и у ставу трећем изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3378/18 од 23.05.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и утврђено да је дана 04.10.2012. године тужилца засновала радни однос на неодређено време код туженог на пословима Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и поништено решење туженог број .. од 20.03.2017. године и обавезан тужени да тужиљу врати на посао, на радно место које одговара стручној спреми, знању и искуству тужиле. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде штете у виду неисплаћене зараде исплати појединачне износе са законском затезном каматом, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 111.120,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3374/20 од 20.11.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу става првог изреке и утврђено да је тужилца засновала радни однос на неодређено време код туженог дана 20.04.2017. године, док је у осталом делу става првог изреке, одбијена као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у делу става другог, којим је поништено решење туженог број .. од 20.03.2017. године и обавезан тужени да тужиљу врати на рад, у ставу трећем и четвртим изреке. Ставом трећим изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става другог изреке и тужба тужиле

да се распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и искуству, одбачена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у односу на део става првог и на став трећи изреке, ревизију је благовремено изјавила тужилца због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је побијану пресуду испитао, у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) и нашао да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, због које се ревизија не може изјавити према члану 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је на основу више сукцесивно закључених уговора о раду на одређено време непрекидно радила код туженог у периоду од 01.02.2010. године до 25.04.2017. године и обављала послове ..., чак и када је са туженим 11.08.2011. године закључила уговор о раду на одређено време за обављање послова радника у Тужени је дана 20.03.2017. године донео решење о престанку радног односа тужилци са даном 25.04.2017. године. Ове послове тужилца обавља и даље, само без уговора о раду, преко студентске задруге. На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је код туженог постојала стална потреба за обављањем послова на којима је тужилца радила, те да су испуњени сви законски услови да дође до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време дана 04.10.2012. године и истовремено обавезао туженог да тужилцу врати на рад и распореди на одговарајуће послове.

Другостепени суд је, одлучујући о жалби туженог, закључио да је правилно утврђено да је у конкретном случају тужилца радила непрекидно по више сукцесивно закључених уговора о раду на одређено време ради обављања послова на слободном радном месту ... код туженог, али у периоду од 10.04.2015. године до 25.04.2017. године и да је до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време дошло дана 20.04.2017. године, сходно одредби члана 37. став 1. Закона о раду и у том делу је преиначио првостепену пресуду. Такође, другостепени суд је нашао да у судску надлежност не спада изрицање обавезе послодавца да запосленог распореди на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима, јер се то питање решава сагласношћу воље послодавца и запосленог закључењем уговора о раду, па је у делу о враћању запосленог на рад одлука донета сходно члану 191. став 1. Закона о раду, а у делу за распоређивање је тужбу одбацио.

Врховни касациони суд налази да је побијана пресуда донета правилном применом материјалног права.

Одредбом члана 37. став 1. и 2. Закона о раду („Сл. гласник РС“ бр.24/05...75/14), прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима

који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба, те да послодавац може да закључи један или више уговора о раду из става 1. овог члана, али на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца.

Имајући у виду наведену одредбу закона, до преображаја радног односа из одређеног на неодређено време може доћи уколико запослени, који ради у континуитету на истоврсним пословима, по истеку 24 месеца настави да ради. У контексту утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак у побијаној пресуди да је тужиља радила без прекида на истоврсним пословима (у периоду од 10.04.2015. године до 25.04.2017. године), односно и по истеку 24 месеца, па је на тај начин засновала радни однос на неодређено време код туженог дана 20.04.2017. године, те су у том смислу неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

С обзиром да је утврђено да је тужиља засновала радни однос код туженог на неодређено време и да је поништено као незаконито решење туженог од 20.03.2017. године, то је правилно обавезан тужени и да тужиљу врати на рад, у смислу одредбе члана 191. Закона о раду. Супротно наводима ревизије, у надлежности је послодавца да одлучује о распоређивању запослених, па је побијана одлука правилна и у овом делу.

Из изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**